

Een Goede Vrijdag verhaal.

(Tekst Allard van Lenthe, maart 2018)

Afgelopen zomer fietste ik in Zuid Frankrijk naar het bergdorpje Saint-Just.

Bergopwaarts is dat een hele toer. Ik kom bekaf in het centrum aan. De deur van de kerk staat open, ik ga naar binnen en plof er neer op een bank achter in de kerk.

Bij het altaar scharrelt een priester rond. Hij komt naar mij toe en stelt zich voor. Père Nicolas.

Ik heb in een boekje over Saint-Just gelezen dat het dorp een levende passietraditie kent. Is dat zo?

‘Zeker, ’ zegt de padre. ‘Het passiespel op Goede Vrijdag, daar is Saint-Just bekend mee geworden. Alleen... er zijn nu problemen. Big problems...We hebben geen Jezus! De slager deed het altijd, maar die doet het niet meer! En zonder Jezus gaat het niet, dat begrijpt u wel he?!’

‘Wat is er dan met de slager?’ vraag ik.

‘Hij heet Jean, Jean Duchamps, hij woont hier tegenover de kerk. Hij is beledigd. zwaar beledigd!’

Père Nicolas gaat er voor zitten.

‘Het passiespel begint met de tocht met het zware kruisbeeld de berg op naar het plateau, dat we Golgotha noemen. Daar is een gat in de rotsbodem gemaakt, waarin het kruisbeeld geplaatst. Wanneer het kruisbeeld staat, wordt Jezus naar boven geduwd tot hij op een dwarsbalkje zit. Dan spreidt hij zijn armen. Daar hangt de koning der joden!

De toeschouwers, de als Romeinse soldaten en vissers verklede dorpsgenoten jouwen hem uit. Het is gedaan met Jezus!

Hij laat zijn hoofd hangen en spreekt de laatste kruiswoorden uit: Eli, Eli, lama Sabachtani, Here, here, waarom hebt gij mij verlaten?

De afgelopen keer gebeurde er iets vreemds: de lucht betrok, het begon ineens te regenen en te onweren. De toeschouwers en medespelers doken schuilplaatsen in. Alleen Jezus kon geen kant op. Hij hing daar in de regen, hij vloekte. De microfoon stond al aan, dus het donderde over Golgotha: Non de Dieu!

Jean de slager maakte zichzelf los van het kruis, sprong naar beneden, gooide z'n doornenkroon in de struiken en beende naar huis.

Dit doe ik nooit meer! zei hij. En dat zegt hij nog steeds: Dit doe ik nooit weer!’

U kunt toch namens de dorpsgenoten sorry zeggen!

‘Hebben we gedaan, hebben we gedaan. We hebben tegen Jean gezegd: Vergeef het ons, dat zei Jezus ook: vergeef het hen, want ze weten niet wat ze doen. We hebben tegen Jean gezegd: dat iedereen je in de regen aan het kruis laat hangen, hoort bij die rol. Zo staat het in de Bijbel: Jezus wordt door iedereen verlaten! Weet je wat Jean toen zei? Jezus wel, maar ik niet, merci!’

Voordat ik verder fiets, neem ik een kijkje in de slagerwinkel Duchamps.
Inderdaad, Jean Duchamps is sprekend Jezus: lang haar, een baardje, bleek en een lankmoedige blik.

Ik koop wat kippenboutjes voor onderweg en begin over het passiespel.

'Saint-Just staat erom bekend, ik schrijf erover in een toeristengids, u bent toch de dorpslager, die altijd Jezus speelt? Mag ik een foto van u maken? En van uw winkel?'

Ik schrijf iets in mijn notitieboekje.

'Doet u dat al lang?'

'Volgend jaar twintig jaar', zegt de slager.

'Twintig jaar!' Ik schrijf iets in mijn notitieboekje en neem afscheid van de slager.

Wanneer ik op straat Père Nicolas tegen kom, zeg ik: 'Het komt wel goed met Jezus!'

Dan fiets ik het dorp uit, bergopwaarts was het een hele toer, bergafwaarts is het een fluitje van een cent.